

Osztályvezetői és műszaki értekezleteken, munkaszünetben tartott foggyűléseken, szakszervezeti tanácskozáson, összejöveteleken, vétéranok és fiatalok, gazdasági és műszaki vezetőik, szakmunkások és segéd munkások, az üzemek, vállalatok egész kollektívája most, az év első napjaiban az 1965. évi népgazdasági tervről, teljesítésének körülményeiről, problémáiról, lehetőségeiről beszél. És tanácskoznak, határozatokat hoznak, tennivalókat szabnak meg, a pártszervezetek is. Segítenek, különleges feladatokat vállalnak az üzemek kommunistái.

Kommunisták a tervteljesítésért

Sokat várnak a területi elosztástól

A tavalyi tervet ugyan teljesítették a Szegedi Falemezgyár dolgozói, de anyagfelhasználási tervüket túllépték, s az év folyamán minőségi kifogás is akadt. Pedig nem elég teljesíteni a tervet, fontos az is, hogy hogyan, milyen körülmények között, milyen mutatókkal sikerül az.

És hogyan kezdtek az új évhez?

Éves tervszámaik szerint 6 ezer köbméter enyvezeti

lemezt, 6 ezer köbméter bútortalapot, 4,4 millió négyzetméter színpadot, 30 ezer köbméter fűrészfűrűt és 3 millió Bizon fonott garnitúrát kell elkészíteniük. Ennyit ismernek, s ezekből a számokból tudják, hogy közel 2 ezer köbméterrel többet kell enyvezett lemezből gyártaniuk, mint a múlt évben. Az üzem gépkapacitása már tavaly is kevésnek bizonyult, s éppen ezért a megemelt tervvel nagyon komoly feladatot áll az üzem kollektívája.

Tavaly rányomta munkákra a bélyegét, hogy többször volt titkárváltozás, sűrűn cserélődtek a vezetőség tagjai is.

Rácz Rudolf az utóbbi választás alkalmával került az I-es szervezeti vezetőségébe. Azokról a bajokról beszél, amelyek akadályozták az alapszervezeti tagság összefogását, együttműködését.

Most másként látott a munkához mindenki. Nagyon sok a feladatunk, komolyabban kell vennünk, mint az elmúlt években.

Sokat várunk a területi elosztástól — mondja a csúcsvezetőség titkára, Simon András. — A választás előtt nem az üzemrészek szerint tartoztak egy-egy alapszervezetbe a párttagok. Csak úgy össze-vissza, ki hova jelentkezett. Ezen a rendszeren változtattunk.

A területért, a ránk osztott üzemrészekért felelősek vagyunk minden tekintetben — s már sorolja is Tóth János, az I-es alapszervezet titkára, hogy: annak az üzemrésznek a tervteljesítésért, a pártépítés alakulásáért, a tagok és a párttagok elhelyezkedéséért.

Még nagyon az év elején járunk. Egyik legfontosabb feladatunknak kétségtelenül az éves terv teljesítését tekintik. Nemcsak szóban igyekeznek, tesznek is érte. Az első lépéseken már túljutottak. Néhány hónap múlva már kiderül, hogy sikerült-e.

A Csongrád megyei Hírlap és a Dél-Magyarország közlésétől dr. Trautmann Rezső építésiügyi miniszterrel, az építőipar előtt álló új esztendő feladatokról, lehetőségekről.

Nehéz év lesz az idei, realitásban megvalósított éves tervet kapott a népgazdaság a tavalyinál — mondotta nyilatkozatában a miniszter. — Ha azonban a terv fő célkitűzéseit minden iparág magáévá teszi, jelentős léptekkel haladhatunk előre és a második öt éves tervet feltétlenül szép eredményekkel zárjuk. Építőiparunknak elsősorban az elmúlt két év lemaradását kell behoznia. Erre fel is készültünk. A legényesebb az építési feladatok között a megkezdett üzemek befejezése, s nem az új munkák megindítása. Éves tervünk lényegileg 4 százalékkal több munkát tartalmaz, mint az elmúlt év tényleges teljesítése, s olyan iparág gyors fejlődését fogja

Elkészült az intézkedési terv

Tavaly, amikor a harmadik negyedében a Pamutnyomóipari Vállalat szegedi textilművek gyáregységének tervteljesítése még a 90 százalékot sem érte el, az üzemi pártbizottság intézkedési tervet dolgozott ki. Ebben részletesen meghatározták a tennivalókat, annak érdekében, hogy biztosítsák az éves terv teljesítését. Késő volt. Hiába láttak nagyon komolyan a munkához, hiába volt minden erőfeszítés, elkéstek az intézkedési terv összeállításával. Az év végén az üzem nem tudta teljesíteni a rábízott feladatot.

Ezen a példán is okulunk — mondja Kovács Sándor vb-tag. — Már most, az év elején megbeszéljük az első végrehajtó bizottsági ülésünkön egy hasonló intézkedési terv vázlatát, elveit. Különbözik ez a tavalyitól. Ebben az évben már nincsenek építési problémáink. A szövetségben valamennyi gép a helyén van, a fondodás is csak néhány szerelés maradt erre az évre. A főproblémát egyelőre az üzemrészek klímája okozza.

A végrehajtó bizottsági ülésen, melyen megbeszéltek a tervet, Kaposvári László, a párt-végrehajtóbizottság agit. prop. titkára elmondotta, hogy a szövetségben a munkafegyelmegszilárdításért kell sokat tenniük a kommunistáknak. Móczán Lajos igazgató a gépek műszaki állapotára, karbantartására hívta fel a művezető és segédvezetőket, TMK-dolgozókat figyelmét. Lajkó Ferenc, a KISZ-bizottság, Farkas Józsefné a szakszervezet nevében tett ígéretet a fiatalok és a szakszervezeti tagok mozgósítására.

Nagyon nagy a feladat a textilművekben, mert az ugrásszerűen megnövekedett munkagárdában sok fiatal dolgozik. Kevés az idősebb, megfontoltabb régi munkás, s ebből adódik, hogy kevesen vannak kommunisták is. Ezért hárul nagyon nagy feladat az üzemrészek szintje valamennyi kommunistájára, hogy év végén az üzem vezetői tervük teljesítéséről számolhassanak be.

A sütkérezőknek

Száz és százszor dolgoz, intelligens, ambícióktól duzzadó ember szorgoskodik ma a sokszínű és izgalmas közéletben. Türelmetlenek, áhítják a rendet és a szépet, s éppen ezért felháborodnak minden rendtelenségen, ami kerékkötője a társadalmi lendületnek. Nem kívülről, előkelő idegenként, kákán is csomót keresve — bár ilyenek is akadnak —, hanem a szocializmus oldaláról ütik a vasat, hogy a ballasztokat határozottabban vessük le magunkról. Sutha dobják a kényelmet, futkosnak, idegeskednek, török magukat a közösséget, minden „kis dolog” érdekli őket és képesek magasabb hivatalokban is előszobázní, csak hogy egy-egy akadályt elgördítsenek az útból. Ők a jelen oszlopai, a mi harcosaink, akikre büszke az ország. Leginkább kommunisták, az emberi viszonylatok labirintusában is otthonosan mozgó elvtársak, akiknek semmi sem drága és fárasztó, ha segíthetnek valahol. De ott vannak mellettük — ahogy mondani szokás — a pártton kívüli bolsevikok is. Ők szintén tudják, hogy sem a növekvő hűségadagot, sem a teljesebb életharmóniát nem lehet öltöztetni tétlenséggel, istenáldásként lesni az égből.

Ha mindenki ilyen volna! — szoktuk mondogatni, amikor látjuk, hogy bizony növekszik az úgynevezett közömbös szocialisták száma is. Lépten-nyomon találkoztunk velük, hiszen ők is dolgoznak valahol, szórakozni járnak, esetleg autót szaladgálnak az országutakon. Az előbbi típusnál szemben nekik nincsenek problémáik, számukra „minden nagyon szép és nagyon jó”, mint Ferenc Jósikának; szerintük a szocializmus, ha nem is kozmikus sebességgel, de legalábbis villamos vontatással vágat a végkifejlet felé. Nekik említhet bárki bármilyen felháborítót, vagy tragikus esetet, csalást, bányaművelést, egyéni önkényeskedést, vagy bürokráciát, a világon semmi nem zökkenti ki őket nyugalmukból. „Majd megoldódik” — legyintenek álsóval, és elkezdnek beszélni konyháról, nőről, konykról, időjárásról, csak hogy ne bántsa fülüket a jelen gondja-baja.

Kik ők tulajdonképpen? Többek véleménye szerint részben elfáradt, sérült, meghasonlott, kissé cinikus emberek, akik fásult kiábrándultsággal szemlélítik a párt és a nép együttes erőfeszítéseit. Nagyobb részüket azonban soha nem „égette meg magát”, igazi sérelem sem érte őket, hiszen kezdetől fogva csak a közösség által megteremtett készleteket fölötték le maguknak. Mai magyar nemesek módjára úgy tesznek, hogy „majd elmúlnak a bajok”, hiszen a hivatalos törekvés, az általános politika is erre irányul. Hogy málló-falu szütereinekben, üzleti helyiségekben is laknak még családok? Mit érdekli ez őket. Vettek már maguknak zeneszekrényt, polgári tekintélyt, meg mindent, ami csendes, nyugalmas szemlélődésüket biztosítja és úgy gondolják, hogy ezután már az ultizás, vagy a tévé nézés is megfelelő örömet ad számukra.

Erre a típusra nem a rosszindulat jellemző, hanem a kézlegység. Mellőzik a kritikát is, hiszen ők ott hon érzik magukat a mai Magyarországon, eszükbe sincs nyugat felé kacsingatni, csak éppen nem akarnak beleavatkozni semmibe, nem hogy kellemetlenség legyen belőle. Úgy tűnik, mintha valamiféle magyar Oblomov málusa, hiszen arra való a kommunista, hogy az akadályokat elhárítsa az útból. A másik baja nem az ő bajuk, legfeljebb akkor sziszszennek fel, ha a lábukra lép valaki. Olvassák, hallják, mennyi tennivaló és kötelesség hárul minden állampolgárra, de ezeket ők — sajátos módon — sohasem veszik magukra. Szerintük a legszebb kötelesség a mások kötelessége, azoké, akiknek már — úgy mond — úgyis benne van a vérükben, hogy akár meg is rokkannak a város, vagy az ország ügyeinek rendezésében.

Ha számuk növekszik is, viszonylag csekély hányadot képviselnek, hiszen az általános nagy alkotásról még a korábban passzív egyének is tömegesen tette sarkallta. A közvélemény az általános nagy buzgólkodást látja természetesnek, mindennapnak, s talán éppen ezért szűr szemet egy-egy visszahúzóda, sütkérezése a napos oldalon. Türelmetlenség, vagy irigység magatartásukat szöve tenni? Sem az egyik, sem a másik, hiszen népünk nagy többsége végeredményben csak maguknak éledegélők nélkül is elboldogul, teljesíti a terveket, megvalósítja a párt célkitűzéseit. Azt azonban nem tartják igazságosnak nagyon sokan, hogy az egyéni célokért ügyeskedők gyakran nemcsak az általános életpályájukra, hanem a társadalomra is károsan hat, hanem ellenkezőleg: táplálja azt a kispolgári felfogást, hogy „aki szorgalmasan dolgozik, az nem ér rá pénzt keresni”. A minden mindegy elvűek elleni felszólalás tehát nem irigységből fakad, hanem abból az egészséges közfelfogásból, hogy a munkamorált nélkül sincs joguk bomlasztani.

A problémák nem oldódnak meg önmaguktól. A szocializmust igenlő társadalom egészének kell együttes erővel, napról napra, óráról órára gyomlálnia a régi szokásokból, magatartásból, foglalkozásokból, hanyagságból eredő hibákat. És ebben a munkában — amelyért gyakran nem jár fizetés — szükség van nemcsak a kommunista aktívításra, hanem minden jobban élni akaró párttagok szívére, észére és ambíciójára. Hisszük és valljuk, hogy az egyén csak akkor lehet igazán nyugodt és elégedett, ha célkitűzéseinek következetes megvalósításával megteremtették a társadalmi jólét alapjait.

F. NAGY ISTVÁN

Moldvay Győző

— Az építőipar anyagszükséglete a tervekben mérleg-szerűen biztosított. Most az a feladatunk, hogy ezt a helyi építési feladatokkal a gyártás, a felhasználás és a szállítás oldaláról tételen összehangoljuk.

Ugyanakkor

Tőle függ a többiek munkája

A Kéziszerszámgár szegedi telephelyének kommunistái is felmérték már azokat a termelési feladatokat, melyek elvégzése az idén vár az üzemre, sőt egyenmelyik munkának már szinte a közepében vannak. Az első évnegyed végéig például ötezer darab olyan műanyagnyelű metszőollót kell nyugati exportra elkészíteniük, amelyiket azelőtt még sohasem gyártottak.

Az első hétszázon túl is vagyunk — mondja Szabó Ferencné, a szerelőműhelyben dolgozó szocialista brigád tagja. Társaim és én is nagyon igyekszünk, hiszen más sablonnal, más fűróval kell dolgoznunk, s büjtött rugós ollót eddig még nem csináltunk.

Figyelmük a termelésre összpontosul

A kenderfonógyár 7-es pártalapszervezete, melyhez az előfőnökné, a kártyoláb, a finomítóban és a műszaki vezetésben dolgozó kommunisták tartoznak, néhány nap múlva taggyűlést rendez. Ezt megelőzően tartott ülést az alapszervezet vezetősége, hogy megbeszélje a taggyűlés elé kerülő legfontosabb két kérdést, nevezetesen az üzemrészek termelési feladatait és a felszabadulás évfordulójára hirdetett éves munkaverseny kibontakoztatásának módszereit.

A vezetőségi értekezleten résztvevő Gora Miklósné párttitkár, Meggyesi Mihály és Simon Ferenc vezetőségi tagok, Farkas Ferenc KISZ-titkár, valamint az üzemi csúcsbizottság képviselő Vincze Istvánné többek között megállapodtak abban, hogy a már tavaly jól bevált kommunista „kisaktivitásokat” az idén is összehívják, ha valamelyik üzemrészben gyors segítségre lenne szükség. Ezeket a megbeszéléseket ugyanis a kommunisták mindig sok hasznos ötlettel, felajánlással álltak elő. Azok közül az osztályok közül, melyek kommunistái a 7-es alapszervezethez tartoznak, az előfőnökné várható a legtöbb nehézség. Ezért a kommunisták figyelmének különösen oda kell összpontosulnia.

Újabb atlanti meleg érkezik hazánkba

A Meteorológiai Intézet központi előrejelző osztályán közölték, hogy az idei tél eddigi szakasza hazánkban mintaszerűnek mondható: nem hozott szigorú nagy hideget, de azért a „meglegnormákat” is csak szerényen teljesítette. A kiegyensúlyozottságára jellemző például, hogy a legnagyobb pozitív kilengését a december 9-én mért 4,4 fokos melegtöbblet jelentette, negatív irányban pedig a december

9-én mért 2,7 fokos hidegtöbblet.

A meteorológusok szerint a közeli napokban újabb enyhülésre számíthatunk, a ciklon hátoldalán közelgő hidegfront legfeljebb a hét végén szől majd bele Közép-Európa időjárásába. Kedden meg erősen felhős lesz az idő, szóróvályos esőzésekre, havas esőkre, havazásokra van kilátás. A hőmérsékleti minimumok szintje mínusz 2—plusz 3, a maximumoké plusz 1—plusz 6 fok között alakul ki. (MTI)

Az építőipar helyzetéről, problémáiról

nyilatkozott lapunknak dr. Trautmann Rezső miniszter

A Csongrád megyei Hírlap és a Dél-Magyarország közlésétől dr. Trautmann Rezső építésiügyi miniszterrel, az építőipar előtt álló új esztendő feladatokról, lehetőségekről.

Nehéz év lesz az idei, realitásban megvalósított éves tervet kapott a népgazdaság a tavalyinál — mondotta nyilatkozatában a miniszter. — Ha azonban a terv fő célkitűzéseit minden iparág magáévá teszi, jelentős léptekkel haladhatunk előre és a második öt éves tervet feltétlenül szép eredményekkel zárjuk. Építőiparunknak elsősorban az elmúlt két év lemaradását kell behoznia. Erre fel is készültünk. A legényesebb az építési feladatok között a megkezdett üzemek befejezése, s nem az új munkák megindítása. Éves tervünk lényegileg 4 százalékkal több munkát tartalmaz, mint az elmúlt év tényleges teljesítése, s olyan iparág gyors fejlődését fogja

biztosítani megvalósulás esetén, amelyek a mai napig is erősen elmaradtak az igények mögött. Gondolok itt elsősorban a vegyiparra, az energiatermelésre és a papíriparra. Míg van az erők koncentrációjára, ami lehetővé teszi az oly nagy befektetést jelentő beruházások, mint a papírgyárak felújítása, a berentei új PVC-üzem vagy a Dunamenti Erőmű és a Borsodi Vegyikombinát megvalósítását. Ezek az idén felépülő közel 20 ezer lakással együtt, igen nagy feladatok, és a népgazdaság termelő erőinek fejlődésében jelentős hangsúlyt kaptak.

A munkaerő-problémákról, amely az utóbbi esztendőben akadályozója volt a tervszerű munkának, ezt mondotta a miniszter:

— Ezen a problémán a munkák gépesítésének fejlesztésével igyekeznünk urrálenni, s itt elsősorban a földmunkák és a vaskálás jönnek számításba. Ugyanakkor

azonban a szervezési módszerek javítására is sor kerül. Enélkül nem tudnánk teljes értékű eredményt elérni.

— Valamennyi megye, így Csongrád megye is megkapta már a megvalósuló objektumok jegyzékét, időben ismertté váltak mindenütt az éves feladatok, ami a korábbi évekhez képest szintén előrelépést jelent. Elmondhatom azt is, hogy az új népgazdasági tervezés metodikája szerint már az 1966-os terv előkészítése is folyamatban van.

Befejezésül az építésiügyi miniszter szöve az iparág egy másik problémájáról, az építőanyagszükséglet biztosításáról.

— Az építőipar anyagszükséglete a tervekben mérleg-szerűen biztosított. Most az a feladatunk, hogy ezt a helyi építési feladatokkal a gyártás, a felhasználás és a szállítás oldaláról tételen összehangoljuk.

Ugyanakkor